

Göteborgsposten 4/7 2008

Maj-Britt Wigg: Jaget och fåglarna

LitteraturrecensionerHuvudpersonen i Maj-Britt Wigghs nya roman är en solitär besatt av fåglar.

Numera är det annorlunda. Men förr var fågelskådning en exklusivt manlig sysselsättning. Likheterna med jakt, samlarmani, tävlingsinslag: den manliga psykologin kanske kan förklara sambandet. Jagberättaren i Maj-Britt Wigghs nya roman *Jaget och fåglarna* är dock kvinna. Och fågelskådare. Men hennes fågelintresse stannar inte vid artkryssande. Hon är mera släkt med William Whartons *Birdie* än med vanliga hårdskådare, eftersom hon använder fågelfixeringen för att undkomma mänskliga relationer. Trots sin identifikation med fåglar vill hon "slippa vara en i flocken". Jaget ger sig ut på resa till fågellokaler, men fastnar först hos ett hippiekollektiv i Amsterdam, sedan hos en performancekonstnär i samma stad. Han använder fågelfjädrar som material, så förhållandet borde vara himmelskt. Men ingenting är förstås så enkelt och jaget drar vidare till Grekland. Till sist hamnar hon som så många sökande resenärer i öknen, och där når hennes vanföreställningar sin kulmen. Någon typ av barndomstrauma har orsakat jagets asocialitet, och skadade barn är ett motiv genom hela romanen.

Men exakt vad som hänt förblir en gåta, och aningen gåtfullt förblir också syftet med berättelsen. Det handlar uppenbarligen om medmänsklig omsorg: att känna och ge men framför allt att kunna ta emot. Resans stationer är som exempel på ideologiska hållningar: egendomsgemenskap och självuppoffring i det flummiga hippiekollektivet, extremistisk individualism à la Ayn Rand hos ett amerikanskt par på Kreta. Och slutligen en naturlig moderlighet hos muslimer i Marocko.

Fågelbesattheten botas på ett tämligen dramatiskt sätt. Men om resan skulle fungerat som bildningstripp, i syfte att lära jaget känna omsorg även för människor, så har hon varit en dålig lärjunge. Jaget tycks förbli en solitär, en vinddriven art för sig själv.

Björn Gunnarsson